

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— "Έχεις πολλή δουλειά και σήμερα, Τάκη. Μά εκείνο το και άστοχο λιγάκι, θύμησε στον Τάκη την άλλη εκείνη σκηνή και πάλι τόν φόβησε.

— Πολλή, πάρα πολλή, της άποκρίθηκε. 'Αλήθεια, τι παραγάγια έχεις για την Κάκια ;

— "Α, ναι, πήγα να την ξεχάσω. Νά της πής, σε παρακαλώ, να περσίη σήμερα από την καπελλού της. Τής φυλάει ένα καπέλλο, ένα μοντέλο, και πρέπει να το ιδή, αν εινε του γούστου της, αν της πάρη, γιατί της το γυρεύουν άλλες δυο κυρίες. 'Εμένα μου άρεσε πολύ. Εινε, πές της, από γκριζο καστόρι...

Κι' εξακολούθησε να του περιγράφη το καπέλλο μ' όλες τις λεπτομέρειες. "Επειτα του ζήτησε χαρτί, μολύβι και του το ζωγράφισε... "Επειτα του μίλησε για κάποιο άλλο, που είχε διαλέξει αυτή, του ζήτησε τη γνώμη του για το χρώμα, για το σχήμα, τον ρώτησε τι είδους καπέλλα της πηγαίνουν καλύτερα, με τι χτένισμα ήταν πιο όμορφη, με ποιά άπ' όλα της τά φουστάνια φάνταζε περισσότερο... Τής άπαντοίσε ευθυνεϊδητά, γιατί είχε και γούστο οε τέτοια ο Τάκης. "Επειτα τόν ρώτησε για καινούργια βιβλία, του ζήτησε κανένα να διαβάση, σηκώθηκε, πλησίασε την εταξέρα και, μιλώντας πάντα, άρχισε να ψάχνη.

'Εκείνος την κοίταζε από τη θέση του και σιγά-σιγά ξεχνούσε και ξεχνιόταν...

— "Α! έκαμε άξαφνα η Δώρα. Αυτό έχω άκουσει πως εινε ώρατο βιβλίο! Θα το διαβάσω! Θι άρχισω μάλιστα άμεσα. Σε περιάξει να ξεκλώσω εδω, να διαβάθω, ενφ συ θά εργάζεσαι ;

— Ξαπλώσου, της άποκρίθηκε μ' έμπιστοσύνη.

Είχε ξεχάσει πιά, είχε ζαλισθεί, του φαινόταν πως άλήθεια είχαν τελειώσει όλα, η καλύτερα, πως δεν είχε συμβεί τίποτα.

Το βιβλίο που βρήκε τυχαία η Δώρα, ήταν ένα γαλλικό ρομάντσο της μόδας. 'Η Κάκια το είχε δανισθεί από μία φίλη της κι' αυτή το είχε βάλει στην εταξέρα του Τάκη. Το πήρε η Δώρα, ξεκλώθηκε στον καναπέ κι' άρχισε τάχα να διαβάθη. Μά ο νοΐς της, από τη στιγμή που σηκώθηκε, δεν ήταν παρά να του δείξη το σώμα της άπ' όλες τις μεριές. Το ξεκλώμα εκείνο τη βοηθούσε. Μά άφελεια, σάν άφηρημένη, σά βυθισμένη στο διάβασμα, άλλαζε κάθε τόσο στάση, σταύρωνε η σήκωνε τα πόδια της, έβαζε τόνα της μπροστά πίσω άπ' το κεφάλι της σά μοξιλάρι, γυριζε με το πλάι η άνάσκελα. 'Η πρόφαση ήταν πως δεν έβρισκε μία αναπαικτική θέση. Και σέ κάθε άλλαγή παραλιονόταν :

— Ουφ ! αυτός ο καναπές δεν εινε καθόλου... κρεβάτι !

'Ο Τάκης δεν της μιλούσε καθόλου. Μά οΐσε τη φοβόταν. "Αμ' άκουγε κρότο, σήκωνε τα μάτια του και την κοίταζε. "Επειτα εΐθύς εξακολουθούσε την εργασία του...

Κάθε φορά όμως την κοίταζε λιγάκι περισσότερο. Και σιγά σιγά έφτασε να την κρυφοκοιτάξη. Τόν τρελλαινε τον κακόμοιρο κείνος το σώμα που στριφογύριζε στον καναπέ, τα μπράτσια που φαινόταν γυμνά ως τη μαχαλίη, τα πόδια που ξεσκεπαζόταν πάνω άπ' τα γόνατα, το στήθος που άνεβοκατέβαινε με τόν άνασασμό, — ξεπίτηδες κι' αυτόν βαθύ, ήχηρό καμμά φορά — το κεφαλάκι με το στέμμα των άφθόνων μαλλιών, τα μεγάλα ματια ολο λάμπρεις και πονηρίες...

Μιά στιγμή, εκείνη τόν έπιασε να την κρυφοκνιτάξη και, σάν παιδί, του έκαμε :

— Τσά !.. Της γέλασε. Και οι δυο συγχρόνως έρριξαν τα μάτια τους στα βιβλία, και πάλι συγχρόνως τα σηκώσαν και κνιτάχθηκαν.

Το παικνίδι αυτό βάσταζε κάμποσο. 'Η Δώρα

πήρε επιτέλους μία στάση και ήσυχασε. Τα μάτια της όμως δεν ήσυχάζαν σιγμή. "Όλο λάμπρεις, ολο πονηρίες, προκαλούσαν εκείνο το δύστυχο όλοένα.

'Η Δώρα ξεκλώθηκε στον καναπέ.

Κι' ήθεσε στιγμή που ο Τάκης συλλογίστηκε :

— "Α, μά εμια άνόητος ! "Όλα στον κόσμο δεν εινε παρά μά ιδέα. 'Η Δώρα έχει δίκιο. Μία ιδέα, μία πρόληψη, ένα τίποτα, δεν εινε λογικό να έμποδιξη τη μεγαλύτερη εύτυχία !

"Επειτα έπαψε να συλλογιέται οτιδήποτε. 'Ο νοΐς του λές κι' είχε σταμτηήσει. Τη Δώρα μόνο έβλεπε, οΐτε ήθελε άλλο παρά να τη βλέπη...

— Τάκη ! του έκαμε εείνη μία στιγμή με περιπάθεια, με βαθειά φωνή και μ' ένα στεναγόμο.

Κείνος σηκώθηκε σάν αυτόματο.

— Δώρα... με φώναξες ;

Πήγε κοντά της, κάθισε στην άκρη του καναπέ κι' έσκυψε από πάνω της.

— "Όχι, του άποκρίθηκε, δέ σέ φώναξα... Πώς σου ήρθη ;... Είπα μόνο Τάκη... Τάκη... Τάκη !..

Και δυό-τρεις φορές έπρόφερε τόνομά του με την ίδια σιγανή φωνή, με την ίδια περιπάθεια, κοιτάζοντάς τον με τα φαιοπράσινα μάτια της, τ' άκατανίτητα

Δέν μπόρεσε να βαστάξη. Και παράφορα την άγκάλιασε :

— Δώρα !..

Τινάχτηκε, πέταξε χάμο το βιβλίο, άνασηκώθηκε, άντιστάθηκε.

— "Όχι, όχι... Τάκη !.. Δέ θέλω !.. άσε με !..

'Η άντίστασις αυτή τόν άποκρέλλαινε.

— Δώρα, σ' άγαπώ !..

Προσπάθησε να τη φίληση, μά δεν τόν άφησε. Κι' έβαλε όλη της τη δύναμη για ν' άπαλαχθί από τάγκάλιασμά του...

— "Άσε με σου λέω !.. Τάκη, θά φωνάξω !.. Τάκη ! !

Τρόμαξε, κόπηκε, την άφησε.

Τόν έσπρωξε ακόμα μία φορά κι' έτρεξε προς την πόρτα.

Στάθηκε κεί μία στιγμή, γύρισε το κεφάλι της και του είπε :

— Δέ σου είπα πως δεν την ξεναπαθαίνο άλλη φορά ; Καλότερα να σου φύγω εγώ παρά να μου φύγεις εσύ !

Και μ' ένα γελοιο βγήκε και χάθηκε.

'Εκείνος άπόμεινε άποσβολωμένος.

Μιά στιγμή, του ήρθη να την κνιγηση

'Αλλά δέ βρήκε τη δύναμη. Κι' έπεσε σε μία πολυθρόνα κι' έπιασε με τα δυό χέρια το κεφάλι του.

***

Τι παικνίδι ήταν πάλι τούτο ; Τι σοφιζόταν η φοβερή αυτή γυναικι ;

Ξεφτόταν, προσπαθούσε να καταλάβη..

'Η Δώρα είχε προσβληθεί εκείνη την ήμέρα, είχε πάψει άλήθεια να τον άγαπά, τόν μισούσε ίσως, και σήμερα έβαινε έτσι σκληρά την εκδίκησή της ; 'Η ήταν ακόμη τρελλή γι' αυτόν και θέλησε ακόμα μία φορά να τόν τρελλάνη ;

"Αν ήταν αυτό, το κατάφερε.

'Ο Τάκης ήταν πιά τρελλός.

Ν' άπολαύση τη Δώρα, ν' άπατήση τόν αδελφό του, να κάμη αυτό το άνοσιούργημα, το θεπροΐσε πιά το άπλούστερο, το φυσικότερο πράγμα του κόσμου. Μά οΐσε κόν τον συλλογιζόταν ! 'Η έ.δομνηη πάλη είχε σταματήσε. "Άλλο δεν είχε στο νοΐ του ο νέος παρά τα μάτια της, το κορμί της, το φίλι της, τ' άγκάλιασμά της. Θά πέθαινε αν δεν την έκανε δική του !

'Απότομα, από την ήμέρα εκείνη, άλλαξε πάλι ζωή. Ξαναγύρισε στο σπίτι του. 'Εξακολουθούσε να κοιμάται και να εργάζεται στην Κάκιας, αλλά τις άλλες ώρες τις περνούσε κοντά στη Δώρα και στο Νίκο.

(Άκολουθεί)

'Ο Τάκης κρυφοκοιτάζοντας την Δώρα.